

— Εἶθε, ἀπάντησεν ὁ Παλάσκας. Καὶ ἠλλάξαμεν ὄμιλιαν.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Γ. Ρουφφίνη.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνεχία τῆς σελ. 369.

IB'.

Ἐν τῷ κήπῳ.

— Κυττάξετε τί ὠραῖον τάπητα ἤπλωσεν ἐπίτηδες ἡ φύσις ὑπὸ τοὺς πόδας σας! ἔλεγεν ὁ Ἀντώνιος μετ' ὀλίγας ἡμέρας, περιάγων τῆς μίς Δάβεν ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ ἄνεμος εἶχε παύσει τὴν νύκτα, καὶ τὸ ἔδαφος ἐκάλυπτε παχὺ στρώμα ἀνθέων λεμονέας καὶ πορτοκαλλέας, τάπητες χιονώδης, ὃν διέσκιζον ἀφρονοὶ μήκωνες.

— Θὰ ἔχετε νὰ μοῦ προσφέρετε ὅμοιον τάπητα, ὅταν ἔλθω εἰς Δάβεν;

— Ὁ ἰδιός μου δὲν θὰ ἦνε τόσον πλούσιος καὶ λαμπρὸς, ἀπάντησεν ἡ Λουκία. Θὰ εὑρετε ὅμως εἰς Δάβεν, ἐξηκολούθησε λέγουσα μετὰ τινος ὑπερηφανείας, εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ὅ,τι δὲν εὐρίσκετε εἰμὴ μόνον εἰς τὴν πατρίδα μου, ἀληθινὴν ἀγγλικὴν χλόην, μαλακὴν ὡς βελουδοὺν καὶ ἀμιμήτου πρασίνου χρώματος.

— Θὰ τὴν θαυμάσω ἐξ ὅλης καρδίας, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, κ' αἰσθάνομαι μάλιστα ἐκ προοιμίων διάθεσιν νὰ θαυμάσω πᾶν ὅ,τι ἀγγλικόν.

— Ἀλήθεια; ἐφώνησε χαρμωδῶς καὶ θριαμβικῶς ἡ Λουκία. Ὡ! τότε ἔλατε γρήγορα εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἐγὼ θὰ γένημι ὁδηγός σας.

— Τότε πρέπει ν' ἀργήσω πολὺ ἀκόμη, εἶπεν ἀστεειυόμενος ὁ ἰταλός. Ἐλησμονήσατε ὅτι πρόκειται νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ νὰ κτίσετε μάλιστα καὶ ἐξοχικὴν οἰκίαν, δὲν ἠξυρῶ διὰ ποῖον;

— Πῶς τὸ ἤθελα! Ὅ' ἀπεφάσιζα εὐχαρίστως νὰ ζήσω ἐδῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν, ἀπάντησεν ἡ Λουκία ἐν ἀπλότῃ.

— Ἀληθῶς θὰ τὸ ἀπεφασίζατε; ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος συγκινημένος καὶ περιπόρφυρος.

Ἡ Λουκία τὸν ἐθεώρησε.

— Ἀλλὰ δὲν σὰς εἶνε δυνατόν, προσέθηκε σοβαρῶς καὶ μετὰ τινος ἀποθαρρύνσεως. Γνωρίζετε ὅτι δὲν σὰς εἶνε δυνατόν· τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος, προσέθηκεν, ἀποπειρώμενος νὰ γελάσῃ, ἂν ἡ θυγάτηρ τοῦ Σίρ Ἰωάννου Δάβεν ἄφινε τὴν κοινωκὴν τῆς θέσιν καὶ ἤρχετο νὰ ταφῇ εἰς ἄσημον ἰταλικὸν χωρίον!

Δυσκόπη μικρὸν, οἴονοι ἀναμένων ἀπάντησιν, εἶτα δ' ἐξηκολούθησε.

— Ἡ κοινωκὴ τάξις καὶ ὁ πλοῦτος εἶνε ἀλύσεις χρυσαί, ἀλλ' ἀλύσεις πάντοτε. Δὲν εἶπεν ὁ Σενέκας ὅτι μεγάλη περιουσία εἶνε μεγάλη δουλεία;

— Καὶ εἶπεν ἀλήθειαν, φοβοῦμαι, ἀπάντησεν ἡ Λουκία μετὰ στεναγμοῦ, ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ.

Οἱ δύο νέοι ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατον αὐτῶν σωπηλοί. Ἦσαν δ' εὐχάριστον ἀληθῶς θέαμα, βαδιζόντες ἐγγὺς ἀλλήλων. Ὁ μὲν Ἀντώνιος μετριάζων τὸ βῆμά του πρὸς τὸ βῆμα τῆς Λουκίας καὶ ὑποστηρίζων αὐτὴν μετὰ τρυφερᾶς μεριμνῆς· ἡ δὲ Λουκία στηριζομένη ἐπ' αὐτοῦ πλήρης πεποιθήσεως κ' εὐτυχίας· ἀμφοτέροι νέοι, κομψοί, ὠραῖοι, φέροντες τὸν τύπον φύσεως εὐγενοῦς, καὶ τοσοῦτον ἐν τούτοις διαφέροντες ἀλλήλων· ἡ μὲν Λουκία ξανθὴ καὶ ἰσαρὰν ἔχουσα τὴν μορφήν, ὁ δὲ Ἀντώνιος μελάχρους καὶ πλήρης ἐνεργητικότητος· ἡ νεαρὰ ἀγγλὶς κλίνουσα ἐπιχαρίτως τὴν ἀγγελικὴν τῆς κεφαλῆν, ὡς ἄνθος ζητοῦν στήριγμα, ὁ δὲ ἰταλὸς ἀνατείνων τὴν κεφαλὴν του, ὀρθίαν καὶ ὑπερήφανον· τὸ βᾶδισμα τῆς πρῶνι ἀρρώστου ελαφρὸν καὶ οὕτως εἰπεῖν παιδικόν, τὸ δὲ τοῦ ἰατροῦ ἀσφαλὲς καὶ σταθερὸν, ὡσανεὶ κατέκτα βεθυμηδὸν τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐπάτει. Ἀντίθεσις καὶ ἁρμονία συγχρόνως! σύνδεσμος τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἀδυναμίας! Ἐκάστος χαρακτὴρ τοῦ ἐνὸς ἀνεδείκνυε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἄλλου.

Ἐνῶ ὁ ἰατρὸς Ἀντώνιος καὶ ἡ μίς Δάβεν, παρὰ πάντας αὐτῶν τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰ λυπηρὰ προαισθήματα, ἀπήλαυον ἀμφοτέροι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ πρώτου ἐκεῖνου προῖνου περιπάτου, περιήγον ἀκουσίως εἰς σκληρὰν ἀμυχανίαν ἀπροσδόκητόν τινα μάρτυρα τῆς συνεντελέξεως των. Ὁ Βαττίστας ἦτο φυσικῶς καθ' ἐκάστην ἐν τῷ πανδοχείῳ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ κήπῳ, ὅπου ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ παρεθίρει κρυφίως τὴν μίς Δάβεν, ἵσως ἵνα διαλύσῃ τοὺς δισταγμοὺς, οὓς εἶχεν ἔτι περὶ αὐτῆς· ἀλλ' ὁ Σίρ Ἰωάννης εἶχε παραπονεθῆ κατὰ τῆς δυσαρρέστου ὁσμῆς τοῦ καπνοῦ, ἥτις ἐπλήρου τὰ δώματά του, καὶ ὁ Βαττίστας ἐπομένως εἶχε παραιτήσῃ τὸ κάπνισμα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παραιτηθῇ τῶν παρκτηρήσεών του, ὡς ἐξηκολούθει πάντοτε, μασῶν τὸν καπνὸν του πρὸς παρηγορίαν του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λουκία δὲν εἶχε ποτε ἐξέλθει τῆς οἰκίας, ὁ ἐραστής τῆς Σπεράντσας δὲν ὑπέθετεν αὐτὴν τοσοῦτον πλησίον τῆς σκοπιᾶς του. Θεορυθηθεὶς, ἔφυγε καὶ ἐκρύβη μακρὰν τῶν δύο περιπατητῶν, ἐλπίζων νὰ κατορθώσῃ νὰ φύγῃ, ἅμα ὡς ἐκείνοι ἤθελον ἐπιστραφῆ.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἀμυχανίαν, ἀντὶ νὰ ἐπιστραφῶσιν οἱ δύο νέοι, ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατον αὐτῶν κατ' εὐθείαν, καὶ τοῦ ἀπέκοψαν τὴν πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου ἔξοδον· οὕτω δὲν ὑπελείφθη εἰς τὸν ταλαίπωρον Βαττίσταν εἰμὴ ἐν τῶν δύο· νὰ ἀφηγήσῃ τὴν συνάντησιν των, πρᾶγμα μὲν τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε, ἢ νὰ κρυβῇ ἐπαισχύντως ὅπισθεν κορμοῦ τινος δένδρου. Τοῦτο καὶ ἐπραξε· ἀλλὰ τὸ διορατικὸν βλέμμα τοῦ ἰατροῦ ἀνεκάλυψε ταχέως τὸν φυγάδα.

— Ἰδέτε τὴν δουλόν σας, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἰδέτε πῶς κρύπτεται ὅπισθεν τῶν δένδρων, ἵν' ἀ-

— Ἀλλὰ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ μανία; εἶπεν ἡ Λουκία. Δὲν ἐννόησα τίποτε.

— Πρέπει νὰ σὰς εἶπω ἐν πρώτοις, ἀπάντησεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι ὁ κόμης εἶνε πρόεδρος καὶ ὁ διδάσκαλός σας ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑρυθρῶν. Τοιοῦτοι σύνδεσμοι εἶνε Ἑρυθροὶ, Λευκοὶ καὶ Μέλανες, ἀναλόγως τοῦ σκούφου τὸν ὁποῖον φοροῦν τὰ μέλη των, καὶ ἀσχολία των εἶνε νὰ ἔχη ἕλαστος ἰδίαν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐκκλησιάζεται, καὶ ἀξιώματα διάφορα τὰ ὁποῖα νὰ ἱκανοποιῶν τὴν φιλοτιμίαν μελῶν του. Ἀφοῦ τὰ πλήθη δὲν δύναται τῶν ἄλλως νὰ συμμετέχουν τῆς διοικήσεως τῶν πραγμάτων τοῦ δήμου των, εὗρηκαν αὐτὴν τὴν διέξοδον, διὰ νὰ ἔχουν εἰς τὴν νὰ καταγίνονται καὶ νὰ εὐχαριστοῦν τὴν ἀτομικὴν των φιλοδοξίαν.

— Καὶ πῶς, ἰατρὲ, διέκοψεν ὁ Σιρ Ἰωάννης, δὲν ἐκλέγουν οἱ δημόται τοὺς δημοτικούς των συμβούλους, τὸν δήμαρχόν των;

— Νὰ ἐκλέξουν δημοτικούς συμβούλους; οὐδὲ εἰς τὸ ὄνειρόν των! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός. Αἱ κυβερνήσεις μας ἔχουν φοβερὰν ἀποστροφὴν πρὸς τὸ ἐκλογικὸν σύστημα. Θέλετε νὰ μάθετε ποῖος ἐκλέγει τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς δημοτικούς συμβούλους; Ὁ πρῶτον δήμαρχος, ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ λοχαγὸς τῶν καραβινοφόρων κάμουν κατάλογον τὸν ὁποῖον στέλλουν εἰς τὸν διοικητὴν πρὸς ἔγκρισιν. Ὁ διοικητὴς τὸν στέλλει εἰς τὸν γενικὸν ἔφορον τῆς ἐπαρχίας, αὐτὸς τὸν στέλλει εἰς τὸ Τουρῖνον, καὶ ἐκεῖ ἐγκρίνεται ὀριστικῶς. — Ὡς πρὸς τὸ σημερινὸν ζήτημα, προσέθηκε μετὰ μικρὰν παύσιν ὁ ἰατρός, ἰδοὺ τί συμβαίνει. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι τῶν ἐρυθρῶν, προσδρευόμενοι ἀπὸ τὸν κόμητα, ὡς συνήθως, ἐψήφισαν πρότινος χρόνον χρηματικὸν τι ποσὸν, πρὸς ἀγορὰν ἀρμονίου διὰ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ Συνδέσμου. Ἀφοῦ κατεσκευάσθη τὸ ἀρμόνιον, οἱ ἐπίτροποι συνῆλθον ἐκ νέου, διὰ νὰ προβλέψουν περὶ τῶν ἀναγκαίων ὁδοιπορικῶν ἐξόδων τοῦ χορδιστοῦ καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἐδῶ διαμονῆς του. Κατ'αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐδήλωσεν ὁ κόμης, ὅτι αὐτὸς ἀνελάμβανεν αὐτὰς τὰς δαπάνας, καὶ ὅτι ἤθελε παρέχει κατοικίαν εἰς τὸν ὀργανοποιὸν ἐντὸς τοῦ μεγάρου του. Ἡ προσφορὰ του ἔγειρε δεκτὴν δὲ ἁποφάνου εὐχαριστηρίου, καὶ τοῦτο συνέβη κατὰ τὴν ἀξιωματημίαν του συνεδρίασιν τῆς 19 Νοεμβρίου 1839, περὶ ἧς ἔλεγε πρὸ μικροῦ ὁ διδάσκαλός τῆς ἰχθυογραφίας. Φαίνεται τὴν ὥρην, ὅστις φημιζέται ὡς πολὺ φιλάργυρος, ἀρνείται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐκ τούτου ἡ ὀργὴ τοῦ διδασκάλου σας.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ὠργίσθη μεγάλως, ἀκούσας τὴν ἐξηγήσιν ταύτην, καὶ διεμαρτυρήθη λέγων, ὅτι θὰ ἐπλανᾶτο βεβαίως ὁ διδάσκαλός τῆς ἰχθυογραφίας. Ὁ κόμης φιλάργυρος; Ἀνοησία! Εἰκοσάκις εἶχε προσφέρει τὸ μέγαρόν του εἰς τὸν Σιρ

Ἰωάννην. Ἄνθρωπος εὐγενοῦς κατὰγωγῆς ὡς ὁ κόμης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοιαύτας μικρότητας. Ὁ Σιρ Ἰωάννης ὑπεσχέθη νὰ ἴδῃ τὸν κόμητα καὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῶν διατρεχόντων. Ἐξεπλήρωσε δὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τοῦ πράγματος πρὸς τὸν κόμητα. Ἀποτέλεσμα τῆς συνδιάλέξεως ταύτης ὑπῆρξεν ὅτι τὴν ἐπαύριον εὐθὺς ὁ ὀργανοποιὸς ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος, πρὸς ἄπειρον εὐχαρίστησιν πάσης μερίδος.

[Ἔπειτα συνέχισεν]

Αἱ ΦΥΛΑΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Βίκτωρος Τισσῶ].

Α'

Ἡ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἀστέρως φυλακὴ.—Τὰ παιδία.—Δολοφόνος.—Οἰκογένεια ἀθλίων.—Ἡ ἀγαθοεργία ἐν Βιέννῃ.—Γυνὴ ἐν κλωδίῳ.—Τὸ λεύκωμα τῆς φυλακῆς.—Ἡ δημοτικὴ φυλακὴ.—Ἡ ἀφιξίς.—Τέκνον τῶν Κυρπαθίων.

Διτρεχόμενοι μίαν τῶν λαμπροτέρων καὶ εὐρυτέρων πλατειῶν τῆς Βιέννης καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἰουδαίων, εὐρίσκειμεν πρὸς ἀριστερὰν μικρὰν τινα στενήν καὶ ρυπαρὰν ὁδὸν, διακυπτομένην τῆδε κάκεισε ὑπὸ δυσωδῶν τελεμάτων, καὶ μετ' οὐ πολὺ φθάνομεν ἐνώπιον οἰκοδομημάτων παλαιῶν, ἀπαισίου τὴν ὄψιν καὶ ἐσθνηνωμένου, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὸ βῆθος ἀδιεξόδου τινὸς στενωποῦ. Παράθυρα στενὰ μετὰ πυκνῶν σιδηρῶν κιγκλιδῶν βλέπουσι τὰς στέγας τῶν παρακειμένων οἰκιῶν. Μεγάλῃ δὲ στερεὰ πύλη, βεβαυμένη διὰ μαύρων καὶ λευκῶν ταινιῶν, εἶνε προσηρμοσμένη εἰς τείχη τριῶν ποδῶν πάχος ἔχοντα. Ἡ πένθιμος γυμνότης τῆς προσόψεως τοῦ οἰκοδομηματος, ἡ ψυχρὰ σιωπὴ, ἧτις τὸ περιβάλλει, καὶ ἡ μεγάλη σιὰ, ἣν ἐξαπλῶνει εἰς τὴν ὁδὸν, ἡ ἀκουσία κίνησις ἣν ἐξ ἀηθίας αἰσθάνεται ὁ θεατὴς, ταῦτα πάντα καταδεικνύουσιν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι τὸ οἰκοδόμημα εἶνε δοχεῖον ἐγκλημάτων καὶ ἀθλιότητος, ὀχετὸς τῶν θολῶν ὑδάτων τῆς μεγάλης πόλεως. Καὶ ὄντως εἶνε φυλακὴ.

Ἄμα τῆς σιδηροφάκτου πύλης στρεφομένης ἐπὶ τῶν ἐφθαρμένων στροφιγγῶν αὐτῆς, ὁ εἰσερχόμενος εὐρίσκειται μετὰ ζῦ φρουρᾶς κλητήρων, οἵτινες περιτεταλιγμένοι ἐν τῷ μακρῷ μανδύῳ των συνδιαλέγονται καὶ καπνίζουσιν ὀρθοὶ ἢ καθήμενοι ἐπὶ ξυλίνου θρανίου.

— Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς; ἠρώτησά τινα τῶν φυλάκων.

— Ἀριστερὰ, εἰς τὸ πρῶτον, θὰ σημάνετε.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ πύλη τῆς φυλακῆς ἀνοίγεται, ὠθουμένη δειλῶς ὑπὸ γυναικὸς ἰσχυρῆς καὶ καταβεβλημένης. Εἶχε τὰς χεῖρας μελανὰς ὑπὸ τῶν χειμέθλων, καὶ ἐκράτει ὑπὸ μάλης μικρὸν δέμα' ἐφόρει δὲ φόβημα ἐκ λεπτοτάτου καὶ προστύχου ὑφάσματος, ἦτο ἄνευ περιποδίων, καὶ τοι ἦτο Φεβρουάριος καὶ χιῶν ἐκάλυπτε τὴν γῆν.

— Τί θέλεις; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀρχιφύλαξ.